

Hr Rein Lang
justiitsminister
Tõnismägi 5a
15191 Tallinn

Teie 13.12.2006.a nr 2-4-01/11723

Meie 27.12.2006.a nr 1-9/178

Koopia:

Hr Väino Linde
Riigikogu õiguskomisjoni esimees
Lossi plats 1a
15165 Tallinn

Hr Urmas Reinsalu
Riigikogu põhiseaduskomisjoni esimees
Lossi plats 1a
15165 Tallinn

Eesti Advokatuuri seisukoht notarite infosüsteemi ja õigusregistritega seotud seaduste muutmise seaduse eelnõu kohta (vastuväited ettepanekule tunnistada kehtetuks AdvS § 57¹)

Austatud minister

Palusite Eesti Advokatuuri seisukohta notarite infosüsteemi ja õigusregistritega seotud seaduste muutmise seaduse eelnõu (edaspidi eelnõu) kohta, mille käesolevaga esitame.

I Sissejuhatus

Eelnõu raames soovitakse tunnistada kehtetuks AdvS § 57¹, mis sätestab põhimõtte, et advokaadi puhul eeldatakse esindusõiguse (volituse) olemasolu. Tegemist on advokaaditegevuse seisukohast olulise tähendusega normiga, mis kehtestati Eesti Advokatuuri ettepanekul seoses advokaadivolikirjade instituudi kaotamisega. Nagu Teile on hästi teada, on AdvS §-i 57¹ puudutavaid küsimusi arutatud käesoleva aasta jooksul mitmel korral Justiitsministeeriumi ja Eesti Advokatuuri esindajate

kohtumistel (14.02.2006, 11.04.2006 jne). Juba enne AdvS §-i 57¹ kehtestamist 12.12.2005 Riigikogu põhiseaduskomisjonis toimunud arutelul avaldasid Justiitsministeeriumi esindajad vastuseisu nimetatud sätte kehtestamisele ja see on jätkunud tänaseni. Eesti Advokatuur on esitanud korduvalt oma põhjendused nimetatud sättele ja vajadusele käsitleda advokaadi kui professionaalse esindaja volituste tõendamist erinevalt tavajuhtumitest. Nimetatud argumentatsiooni kokkuvõte sisaldub Eesti Advokatuuri 09.03.2006.a kirjas Riigikogu õiguskomisjonile, mille koopia esitati ka Teile. Justiitsministeerium ei ole seni esitanud konkreetseid ja argumenteeritud põhjendusi oma vastuseisule advokaadi volituse eeldamise kohta ega Eesti Advokatuuri seisukohtadele selle vajalikkuse kohta. Seda üllatavamaks ja sobimatumaks peame eelnõu sätet AdvS §-i 57¹ kehtetuks tunnistamise kohta. Peame vajalikuks, et advokaaditegevust oluliselt mõjutavad küsimused arutatakse enne eelnõude koostamist läbi Eesti Advokatuuriga ning et algatatud dialoog viiakse eelnevalt lõpuni. Teise osapoole põhimõttelisi seisukohti ignoreerivate sammude astumine enne läbirääkimiste lõppemist muudab dialoogi silmakirjalikuks ja mõttetuks.

II Eelnõu on AdvS-i muutmiseks sobimatu

Nagu nähtub ka eelnõu pealkirjast, on advokatuuriseaduse muutmine sellega normitehniliselt sobimatu. Eelnõu eesmärgil ja reguleerimisesemel puudub mistahes seos advokatuuriseadusega. Advokatuuriseaduse §-i 57¹ ei mõjuta vähimalgi määral notarite infosüsteemi „e-notar“ kasutuselevõttu ning „e-notari“ ja riigi andmekogude vahelist digitaalset andmevahetust või pärimisregistri liitmist „e-notariga“.

Kui AdvS §-i 57¹ muutmine peaks tõesti osutama vajalikuks, tuleks see Eesti Advokatuuri osalemisel läbi arutada ning vormistada advokatuuriseaduse muutmise eelnõuna. Märgin ühtlasi, et Eesti Advokatuuril on ka muid ettepanekuid nimetatud seaduse mõningate sätete muutmiseks.

III Kriitika eelnõu seletuskirja põhjenduste kohta

Eelnõu seletuskirjas on põhjendatud AdvS §-i 57¹ kehtetuks tunnistamist. Alljärgnevalt esitame neile põhjendustele (tekstis esitatud kaldkirjas) vastuväited.

1

“Selle sätte olemasolu taolisel kujul ei ole advokatuuriseaduses õigustatud ning tuleks tunnistada kehtetuks.

Säte viidi sisse põhjendusel, et uue tsiviilkohtumenetluse seadustiku ja täitemenetluse seadustiku rakendamise seadusega kaotati advokatuuriseadusest ühtlasi regulatsioon nn advokaadivolikirja kohta.

Advokaadivolikirja näol oli tegu advokaadibüroo pidaja poolt advokaadile kliendi esindamiseks väljastatud volikirjaga. See volikiri advokaadi ja kliendi vahelist esindussuhet ei tõendanud, kuivõrd sisuliselt oli tegu iseendale väljastatud volikirjaga.”

Siin on aetud segi volituse alus ja volituse olemasolu tõendamise viisid. Esindusõigus (õigus teise isiku esindamiseks) saab tuleneda seadusest või tehingust. Tehingust tulenevat esindusõigust (volitust) võib muuhulgas tõendada volikirjaga. Ebaõige on väita, et advokaadivolikiri ei tõendanud esindussuhet. Just seda see tõendaski. Erinevalt esindatava poolt vahetult väljastatud volikirjast väljastas advokaadivolikirja advokaadibüroo pidaja. Olemuselt oli tegemist edasivolitusega, sest kliendilepingu sõlmimisel advokaadibürooga annab klient advokaadibüroole ka volituse enda esindamiseks. Esinduse vahetuteks teostajateks saavad aga olla vaid vastavas advokaadibüroos töötavad isikud – advokaadid. Advokaadivolikiri oli advokaadibüroo poolt väljaantud kinnitus (tõend) selle kohta, et advokaadil oli õigus kliendi esindamiseks.

2

“Vana tsiviilkohtumenetluse seadustiku kohaselt tuvastati advokaadi õigus kliendi esindamiseks tsiviilkohtumenetluses sellesama advokaadivolikirja alusel. Samas puudusid toonases tsiviilkohtumenetluse seadustikus sätted, mille alusel oleks kahtluse korral olnud võimalik esindussuhet korrektselt tuvastada.

Uus tsiviilkohtumenetluse seadustik lähtub põhimõttest, et esindusele kohaldatakse tsiviilseadustiku üldosa seaduse sätteid, kuid kehtestab advokaadi esinduse tõendamisele tsiviilkohtumenetluses teatud erisusi võrreldes mitte advokaatidest lepinguliste esindajatega. Advokaadi esindusõigust eeldatakse, kuid kohtul on võimalus igas menetlusetapis vajadusel esindusõiguse olemasolu kontrollida. See on kohtu kohustus juhul, kui seda nõuab teine menetlusosaline. Samuti näeb seadus ette detailse regulatsiooni, kuidas tuleks toimida juhul, kui advokaadi esindusõiguse olemasolus tekib kahtlusi.”

Esindussuhte tuvastamine on tõendamise küsimus. Advokaadi ja kliendi vahelise suhte aluseks on alati olnud advokaadibüroo ja kliendi vahel sõlmitav kliendileping. Selle lepingu osaks on ka volituse andmise tehing. Volituse olemasolu saab seega kontrollida eelkõige kliendilepingu kaudu. Nimetatu ei eelda mingisugust erilist regulatsiooni. Kohtupraktikas esines ka enne TsMS-i jõustumist juhtumeid, kus kohus nõudis esindusõiguse tõendamiseks kliendi ja advokaadibüroo vahel sõlmitud lepingu (esindatava poolt allkirjutatud volituse) esitamist. Teine praktikas kasutatud võimalus on volituste olemasolu kontrollimine Eesti Advokatuuri juhatuse kaudu, mis võimaldab vältida konfidentsiaalse kliendiinfo avaldamist volituse olemasolu kontrollimise käigus.

3

“Siin tasub rõhutada ka asjaolu, et ka tsiviilkohtumenetluse raames on esindusõiguse eeldamine mõeldud siiski pigem erandjuhtudeks, mil vahemaa vm põhjuste tõttu ei ole esindataval võimalik anda esindajale kohe nõutud kirjalikus vormis volitust. Tsiviilkohtumenetluse kohaselt ei pruugi sellisel juhul vajalikud menetlustoimingud tegemata jääda. Lisaks eksisteerivad eelpoolmainitud tagatismehhanismid. Põhimõtteliselt sama regulatsioon kohaldub ka halduskohtumenetluses.”

Väide, nagu oleks esindusõiguse eeldamine tsiviilkohtumenetluses erand, mitte reegel, on vastuolus TsMS-i sõnastusega ja väljakujunenud praktikaga. Nagu eespool öeldud, on advokaadi volituste tegelikku olemasolu võimalik kontrollida ka TsMS-i

kohaldamata. Ka esindatava enese poolt isiklikult väljastatud volikirja autentsuse suhtes võib tekkida kahtlusi, seega ei lahenda volikirja esitamine iseenesest volituste olemasolu kontrollimise võimalikke probleeme. Arusaamatuks jääb, milliseid "tagatismehhanisme" on eelnõu koostaja silmas pidanud. Tagatisteks volituseta esinduse vastu on advokaadi distsiplinaarmenetlus, advokaadi isiklik varaline vastutus, advokaadibüroo varaline vastutus (mis on tagatud kohustusliku vastutuskindlustusega) ja karistusõiguslikud sanktsioonid, mis ükski ei tulene TsMS-ist ja mille olemasolu ei piirdu tsiviil- või halduskohtumenetluses osutatavate advokaaditeenustega. Eelnimetatud neljast sanktsioonist esimesed kolm kehtivad ainult advokaadist esindaja puhul, mis on ka õigustuseks advokaadi volituse tõendamisel lihtsama reeglistiku kehtestamiseks võrrelduna mittheadvokaatidest esindajatega, näiteks õigusbüroodes tegutsevate õigusnõustajatega.

Küll aga on eelnõu koostaja nimetanud siin asjakohaseid näiteid advokaadi volituse eeldamise vajalikkuse kohta. Samas tuleb märkida, et see näide kehtib samavõrd ka advokaadi volituse eelduse vajalikkuse põhjendamisel väljaspool kohtumenetlust osutatava õigusabi osas.

4

"Uue tsiviilkohtumenetluse seadustiku esindusõiguse sätete eesmärgiks ei olnud aga ebakindlate ja mittetõendatavate esindussuhete loomine üldisse õiguskäibesse sedavõrd laia esindusõigusõiguse presumptsiooni loomise näol, nagu praegune advokatuuriseaduse § 57¹ seda sätestab.

Advokatuuriseaduse § 57¹ sõnastus on liiga lai. Õigusteenuse osutamine kliendi esindamisel või kaitsmisel võib hõlmata väga erinevaid aspekte, millest kliendi esindamine kohtumenetluses moodustab üksnes ühe osa ning tõenäoliselt isegi mitte kõige suurema osa."

Advokatuuriseaduse §-i 57¹ ei kehtestatud TsMS-iga, mistõttu nimetatud seaduse väidetav eesmärk ei oma tähendust kõnealuse sätte põhjendatuse kontrollimisel. Advokatuuriseaduse § 57¹ kehtestati Eesti Advokatuuri ettepanekul kohtute seaduse, advokatuuriseaduse ja teiste seaduste muutmise seadusega, mis jõustus 01.01.2006.a. Seaduse ajendiks olid Eesti Advokatuuri poolt väljatoodud probleemid aastakümneid kasutusel olnud ja teistes õigusriikides tunnustatud advokaadi volituste lihtsustatud kontrolli asendamisel volituse olemasolu tõendamise üldise korraga. Juba NSVL-i okupatsiooni ajal eeldati Eestis volituste olemasolu advokaadibüroo poolt välja antud kinnituse (orderi) alusel. Advokatuuriseaduse §-s 57 (kehtis kuni 31.12.2005) sätestatud advokaadivolikiri oli sisuliselt sama. Advokatuuriseaduse §-s 57¹ sätestatud advokaadi volituse eeldus muutis seda niivõrd, et nüüd ei kinnita volituse olemasolu enam mitte advokaadibüroo, vaid esindust teostav advokaat läbi oma tegevuse. Kui varem eeldati advokaadibüroo kinnituse õigsust, siis nüüd eeldatakse advokaadi tegevuse kaudu antava volituse olemasolu kinnituse õigust. Nii, nagu oli varem võimalik kontrollida advokaadivolikirjas väljendatud kinnituse õigsust, on volituse olemasolu võimalik kontrollida ka nüüd ja klient on volituseta esinduse eest advokaadi poolt eespool nimetatud sanktsioonide kaudu täiesti adekvaatselt kaitstud. Kliendi esindamine ongi advokaadi tegevuse olemus. Seetõttu on ka põhjendatud advokaadi ja tema kliendi vahelise esindussuhte erandlik käsitlemine. Advokaatide võrdsustamine volituste tõendamisel mistahes teise esindajaga ei ole kliendi huvides vajalik. Küll aga vähendatakse sellega õigusriigi oluliseks eelduseks oleva sõltumatu ja

professionaalse õigusabi tõhusust. Seega kahjustaks AdvS § 57¹ kehtetuks tunnistamine õigusabi vajajaid, mitte vastupidi.

Advokatuuriseaduse § 57 kehtetuks tunnistamine TsMS-i rakendamise seadusega toimus kiirustades ja Eesti Advokatuuriga läbi arutamata. Tekkinud olukorda arutati Eesti Advokatuuri esindajate ja Justiitsministeeriumi esindajate osavõtul muuhulgas Riigikogu põhiseaduskomisjonis 12. detsembril 2005.a. Advokatuuriseaduse §-i 57¹ kehtestamine ei olnud juhuslik ning see säte ei olnud peidetud muu reguleerimisesemega seadusesse, nagu seda on püütud teha käesoleva eelnõuga. Tegemist oli advokaaditegevust tõsiselt puudutava ja väga probleemse regulatsiooni teadliku ja läbiarutatud lahendamiseega.

5

“Leiame, et advokaatide poolt isikute esindamine või esindusõiguse andmine advokaatidele peab toimuma põhimõtteliselt samamoodi kui tsiviilseadustiku üldosa seadus seda ette näeb. Esindusõigus, mille alusel advokaat tegutseb, saab tuleneda kas tehingust või seadusest.

Tehinguline (lepinguline) esindusõigus peab olema esindatava poolt väljendatud kas advokaadile endale või kolmandale isikule, kelle ees advokaat isikut esindama peaks. Vajadusel peaks advokaat suutma seda ka tõendada. Eelõeldu ei tähenda seda, et advokaadilt nõutakse alati kirjalikku volikirja, kuigi reeglina on see tõepoolest esindusõiguse tõendamiseks vajalik.”

Eespool on selgitatud, et advokaadi samastamine teiste esindajatega pole õige ega vajalik. Samas on arusaamatu, mida on eelnõu koostaja pidanud silmas vajaduse all allutada esindusõiguse andmine TsÜS-i põhimõtetele. Advokatuuriseadus ega ka ükski teine õigusakt ei kehtesta advokaadile volituse andmise ehk esindusõiguse tekke materiaalõiguslike aluste suhtes erandeid. Asjatundmatu on ka väide, et advokaadi esindusõigus saab tuleneda kas tehingust või seadusest. Advokaadi esindusõigus saab tuleneda ainult tehingust ja selle esindusõiguse suhtes kehtivad loomulikult TsÜS-i vastavad sätted. Advokatuuriseaduse § 57¹ ei sisalda erandit mitte esindusõiguse aluse, vaid selle olemasolu tõendamise korra kohta. Eelnõu koostajale on jäänud märkamata, et seletuskirjas püstitatud eesmärk *“esindusõigus peab olema esindatava poolt väljendatud [] advokaadile endale”* on juba täidetud – advokaadil ei ole volitust, kui klient ei ole seda väljendanud. Nimetatu toimub kliendi ja advokaadibüroo vahel sõlmitava kliendilepingu kaudu, milles märgitakse ära ka ülesandeid täitma õigustatud advokaat (AdvS § 55 lg 1). Samas pole seletuskirjas selgitatud, miks peaks esindusõigus olema alternatiivselt väljendatud kliendi poolt *“kolmandale isikule, kelle ees advokaat isikut esindama peaks”* ehk miks ei piisa täna kehtivast volituse eeldusest, mida saab järeldada advokaadi enda kinnitusest ja mida põhjendatud kahtluse korral on võimalik kontrollida, nagu see on vajalik ka kolmandale isikule esitatud volikirja ehtsuses tekkiva kahtluse korral. Ühtlasi tuleb märkida, et seletuskirja sõnastuse formaalloomilise tõlgenduse kohaselt puudub teise nimetatud eesmärgi saavutamiseks vajadus, kuna esimene on juba täidetud ja seega pole eelnõu kõnealune säte seletuskirjast enesest järelduvalt põhjendatud.

Advokatuuriseaduse § 57¹ ei välista võimalust nõuda advokaadilt tema volituste kohta tõendeid juhul, kui selleks esineb kahtlus. Seadusega kehtestatud volituse olemasolu eeldusest aga järeldub, et kahtlus peab olema põhjendatud. Alusetute nõuete esitamine

volituse tõendamiseks võib tuua kaasa sanktsioone, sealhulgas kahju hüvitamise kohustuse.

Lubamatult ebamäärane ja eelnõu tekstis mittekajastuv on seletuskirja väide, nagu poleks kirjaliku volikirja esitamine eelnõu sellisena kehtestamisel alati vajalik. Pole selgitatud, millistel juhtudel ja millistel õiguslikel alustel võiks volikirja esitamata jätta.

6

“Silmas tuleb pidada ka advokatuuriseaduse § 55 lõiget 4, mille kohaselt ei või suulist lepingut sõlmida kliendi kaitseks kriminaalmenetluses või kliendi esindamiseks kohtus või muus ametiasutuses.”

Siin ilmneb järjekordselt, et eelnõu koostaja ei ole kursis advokaaditöö üksikasjadega. Kliendilepingus sisalduv volitus on küll aluseks advokaadi esindusõiguse olemasolule, kuid kliendilepingut ei saa kasutada tavalise volikirjana. Esiteks sisaldub kliendilepingus reeglina kliendi konfidentsiaalset informatsiooni, mis ei ole vajalik volituse sisu kindlakstegemiseks ja mille avalikustamist on advokaat seadusega kohustatud vältima (AdvS § 45). Teiseks võib volituse eesmärk olla sõnastatud üldistusega, mis eeldab õiguslikke teadmisi volituse sisu kindlaks tegemisel. Kolmandaks võib kliendi poolt lepingu sõlmimisel püstitatud ülesanne täpsustuda alles selle täitmise käigus. Advokaadi poolt osutatav õigusabi hõlmab tihti esindusülesannete täitmist väga mitmete isikute ees. Ülesannete täpse sisu ette määratlemine pole alati võimalik ja nende üksikasjalik kirjeldamine pole vahel ka kliendi huvide parima kaitse seisukohalt võimalik, võides näiteks paljastada vastaspoolele kliendi advokaadi tegevustaktika. Eelnõus on põhjendatud TsMS-is kehtivat advokaadi volituste eeldust selgitusega, et *“tsiviilkohtumenetluse raames on esindusõiguse eeldamine mõeldud siiski pigem erandjuhtudeks, mil vahemaa vm põhjuste tõttu ei ole esindataval võimalik anda esindajale kohe nõutud kirjalikus vormis volitust. Tsiviilkohtumenetluse kohaselt ei pruugi sellisel juhul vajalikud menetlustoimingud tegemata jääda.”* Eelnõu koostajale on jäänud märkamata, et sama vajadus võib esineda ka väljaspool tsiviilkohtumenetlust. Lõpetuseks tuleb selles osas selgitada kriminaalmenetlustes väljakujunenud praktikat, kus enne esimest kohtumist kinnipidamisasutuses viibiva kaitsealusega sõlmib tema esindamiseks kliendilepingu mõni nimetatud kliendi lähedastest ning klient ise annab lepingule heakskiidu (ja vormistab isiklikult ja kirjalikult volituse) alles hiljem.

7

“Võib lisada, et hetkel on praktika siiski selline, et ei kohtud ega ka erinevad haldusorganid ei lähtu advokatuuriseaduse §-st 57¹, vaid juhitudakse ka advokaadist esindaja puhul esindusõiguse kindlakstegemisel TsÜS-ist, vastavat valdkonda reguleerivatest eriseadustest- ja sätetest, milleks on menetlusseadustikud, vastavate registrite põhimäärused, isikuandmete kaitse seadus jm õigusaktid. See on ka õigustatud.”

Siin on tegemist täiesti küünilise väitega, kus õigustatakse seaduse väidetavat mittetäitmist. Samas ei ühti eelnõu koostaja väited sellise praktika kohta Eesti Advokatuuri valduses oleva teabega. Advokatuuriseaduse §-i 57 kehtetuks

tunnistamise kaudu muudeti läbikaalumatuks ja kiirustades ära väga pika aja jooksul väljakujunenud ja praktikas hästi toimunud advokaadivolikirja instituut ning uue §-i 57¹ kehtestamise alguses esines tõepoolest probleeme selle kohaldamisel. Tänapäevaks on aga need probleemid kindlasti erandiks ja mitte reeglilik. Nagu eespool selgitatud, esines ka advokaadivolikirja puhul sisuliselt advokaadi(büroo) volituse eeldamine ja seetõttu polnud probleemid tõsised. Enamuses olid vaidlusaluse sätte rakendamise probleemid seotud menetlusseaduste ühtlustamata jätmisest põhjustatud tõlgendamisvigadest. Tänapäevaks on aga praktika ühtlustumas ja kavandatud seaduse kehtestamisega tekitatakse ainult uus segadus.

8

“Nimetatud advokatuuriseaduse sätte tühistamine teenib seega eeskätt õigusselguse huve ja kaotab tekkinud olukorra, kus laia ja läbikaalumata üldsõnastust püütakse kasutada, minemaks mööda tsiviilseadustiku üldosa seadusest tulenevast esindusõiguse regulatsioonist ning erinevate seaduse normidest, mis näevad ette andmete saamise võimaluse piiranguid.”

Sellised väited on täiesti põhjendamatud. Eelnõus ei ole selgitatud, millega kahjustab advokaadi volituse eeldus (AdvS § 57¹) õigusselgust. Meelevaldne ja absurdne on ka süüdistus esindusõiguse regulatsioonist möödahiilimise kohta. Nagu eespool selgitatud, toimus aastakümnete pikkuses praktikas väljakujunenud ja probleemideta toimunud advokaadibüroo poolt väljastatava esindusõiguse kinnituse instituudi kaotamine advokatuuriseaduse § 57 kehtetuks tunnistamise kaudu teise seaduse rakendusnormidesse peidetuna ja ilma ühiskondliku aruteluta, rääkimata kooskõlastamisest Eesti Advokatuuriga. Sellega ilmnisid tõsised ohud advokaatide õigusabi vajavate klientide huvide kaitse tõhususele, mistõttu Eesti Advokatuuri ettepanekul muudeti Advokatuuriseadust ja kehtestati § 57¹. Erinevalt nimetatud sätte kehtestamise ajendist ei olnud tegemist meelevaldse ja kaalutlemata normiloomega. Eelnõu algatanud täitevvõim näib olevat unustanud võimude lahususe ja seaduse ülimuslikkuse põhiseadusliku põhimõtte. Seletuskirja kokkuvõttes on toodud otseselt välja selle põhjendustes läbivalt sisalduvad kaudsed vihjed, nagu oleks vaidlusalune sätte advokaatide põhjendamatuid huve teeniv ja üldsusele ebavajalik sätte. Eelnõu algataja näib unustavat, et tegemist on Eesti Vabariigi seadusega, mille täitmine ei saa olla taunitav. Eesti Advokatuur on seni üksikasjalikult ja emotsioonideta selgitanud, et tegelikkuses on advokaadi volituse olemasolu eeldust vaja advokaatide klientidele. Seda ka 2006.a jooksul korduvalt toimunud nõupidamistel Justiitsministeeriumiga, milles vaidlusalune sätte on olnud eraldi päevakorras. Peame aga täiesti vastuvõetamatuks seda, et sellistes olulistest küsimustes püütakse seaduse muudatus suruda läbi ebaloogiliselt ja asjatundmatult põhjendatud eelnõu kiirustava ja varjatud esitamise, püüdes vältida asjalikku dialoogi Eesti Advokatuuriga, kelle liikmete kohustuste täitmist see eelnõu otseselt ja väga oluliselt mõjutab.

IV Kokkuvõtte

Eesti Advokatuur peab AdvS §-i 57¹ kehtetuks tunnistamise kavatsust põhjendamatuks. Advokaatide kui professionaalsete esindajate võrdsustamine volituse tõendamise osas mistahes teise esindajaga oleks vastuolus arenenud riikide praktikaga ja kahjustaks eelkõige õigusabi vajajate huve. Palume jätta nimetatud sätte kehtetuks

tunnistamist käsitlev paragrahv (§ 10) eelnõust välja. Eesti Advokatuur on samas valmis jätkama arutelu advokaadi volituse eeldust puudutavates küsimustes, eeldusel, et Justiitsministeerium soovib meie seisukohti ära kuulata ja on valmis oma võimalikku mitterõustumist põhjendama.

Lugupidamisega

Aivar Pily
esimees